

РЕШЕНИЕ

№ 648

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 23.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8018** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на И. А. А. с адрес в [населено място], подадена чрез адв. Г. Г. – САК, срещу Решение № 1040-21-760/26.07.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00928273/03.06.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 в ТП на НОИ С. - град.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение по съображения, че същото е неправилно и незаконосъобразно, издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Поддържа се тезата, че управителите на търговски дружества за задължително осигурени лица съгласно чл.4, ал.1,т.7 КСО само когато те реално осъществяват трудова дейност като такива, а тъй като в случая жалбоподателката не е осъществявала трудова дейност, то не е била налице една от двете предпоставки за възникване на осигурително правоотношение . Твърди се, че в оспореното решение на директора на ТП на НОИ не са обсъдени и възраженията, касаещи разпоредбата на чл.114, ал.1 КСОВ. Изложени са доводи, че не може да се обоснове недобросъвестност на лицето при получаване на осигурителните плащания. Изтъква се, че в случая не е НОИ не е натоварен с осигурителни плащания по второто осигурително правоотношение, тъй като за процесния период са внесени осигурителни вноски. В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението. Допълнителни доводи

излага в писмени бележки. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк. Б., оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено по изложените в него мотиви и по съображенията в писмените бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

За жалбоподателката И. А. А. е било подадено уведомление по чл.62, ал.2 КТ за сключен на 11.02.2020г. трудов договор с [фирма] за наемането ѝ на длъжност „архитект“.

От осигурителя [фирма] са представени удостоверения приложение № 9 към чл. 8, ал.1 и чл.11, ал.1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО, Наредбата) с данни относно изплащане на парично обезщетение по болнични листове № E20200827026 от 05.11.2020г. с период на временна неработоспособност поради карантина от 21.10.2020г. до 03.11.2020г. вкл. И № E 20200827046 от 06.11.2020г. с период на временна неработоспособност поради общо заболяване от 04.11.2020г. до 17.11. 2020г. вкл. В резултат на това на И. А. А. е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за 17 работни дни в размер на 907.85 лева.

Междувременно органите по осигуряването са установили, че за И. А. А. са подадени данни от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], с вписани за периода 01.10.2020г. до 30.11. 2020г. вкл. всички работни дни, без дни във временна неработоспособност.

С Разпореждане № РВ-3-21-00928273/03.06.2021г., ръководителят на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С., е разпоредил на основание чл.114, ал.1 и ал.3 от КСО И. А. А. да възстанови недоборосъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност /гледане на болен член от семейството и карантина/ за периода от 21.10.2020 г. до 17.11.2020 г. в размер на общо 956,53 лв., от които 907, 85 лв. главница и 48.68 лв. лихва, дължима от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането. Изложените мотиви са, че неоснователно е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по болнични листове с номера № E20200827026 от 05.11.2020г. и № E 20200827046 от 06.11.2020г., тъй като в периода от 21.10.2020г. до 17.11.2020г. вкл. И. А. А. е упражнявала дейност по договор за управление и контрол в [фирма], поради което е изпълнена хипотезата на чл.46, ал.3 от КСО.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който е приел жалбата за неоснователна и с Решение № 1040-21-760 от 26.07.2021 г. е потвърдил разпореждането.

Решението е съобщено на жалбоподателката на 29.07.2020 г., а жалбата срещу него е подадена на 09.08.2021г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане. По същество е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ и ал.3 КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, който се произнася с мотивирано решение в едномесечен срок. Следователно, процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазени са изискванията за форма на акта и

административнопроизводствените правила.

Съгласно чл.114, ал.1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Добросъвестно получените суми не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, посочени в ал.2, в които сумите подлежат на възстановяване без лихва.

Спорът между страните е дали изплатеното на И. А. А. парично обезщетение за временна неработоспособност е неоснователно получено и дали това е сторено при недобросъвестност на лицето. Това очертава и предметът на доказване по делото - на първо място, че сумите са били неоснователно получени и, на второ място, че това е резултат от недобросъвестност на лицето.

По делото не е спорно, че по отношение на жалбоподателката са били изпълнени предпоставките по чл. 40, ал. 1 от КСО, пораждащи право на парично обезщетение за временна неработоспособност - същата е осигурено лице по смисъла на допълнителната разпоредба на § 1, т. 3 от КСО и има 6 месеца осигурителен стаж за всички осигурени социални рискове.

Съгласно чл.46, ал.3 КСО парично обезщетение за временна неработоспособност и за бременност и раждане не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи.

В случая през процесните периоди жалбоподателката е била осигурено лице по чл. 4, ал.1,т.1 КСО – като работник по трудово правоотношение в [фирма]. Безспорно е, че по същото време тя е била и управител в [фирма], като е имала сключен договор за управление и контрол с това дружество. Според разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО управителите на търговски дружества са задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. Не се отрича от жалбоподателката, че като управител е била осигурена за всички осигурителни рискове, като за целта са превеждани съответните осигурителни, в това число за м. 10 и м. 11.2021г. Категорично установено е и че в болничния лист не е било отразено издаването му за повече от един осигурител съобразно чл.8, ал.1 от Наредбата за медицинската експертиза на осигурените лица, респективно, че същият не е представен пред осигурителя [фирма].

Въпреки това съдът приема, че не е изпълнена хипотезата на чл.46, ал.3 КСО, тъй като не се установява, че през периодите на временна неработоспособност по болничните листове жалбоподателката е упражнявала трудова дейност. Общеизвестно и ненуждаещо се от доказване е, че в периодите, за които са издадени болничните листове, е била въведена извънредна епидемична обстановка, при която е действала забрана за работа на фитнеси, йога-центрове, козметични центрове и др. Според вписания предмет на дейност на [фирма], дружеството предоставя фитнес услуги и услуги, свързани с моделиране на фигурата; стопанисване и управление на салони за красота, салони с уреди за отслабване, стягане и оформяне на тялото, вибрационни уреди за отслабване и масаж на тяло, внос и износ на уреди за красота, масаж и отслабване, както и всякаква друга дейност, незабранена от закона. Видно от показанията на свидетеля Дима А., [фирма] по време на локдауна клубът не е работил, а в края на лятото е бил прекратен и договорът за наем на помещението. Показанията на свидетеля са логични, непротиворечиви и кореспондират с данните

относно предмета на дейност на дружеството и с общоизвестните факти за наложените ограничения за работа на търговските обекти от този тип. С оглед на това, както и предвид липсата на доказателства в обратна посока, съдът приема, че през месеците октомври и ноември, в които попадат и процесните периоди, дружеството не е осъществявало търговска дейност, съответно - няма основание и доказателства да се смята, че управителят е упражнявал каквато и да било трудова дейност.

На следващо място, съдът счита, че по делото не е доказана недобросъвестност на жалбоподателката. В хипотезата на чл.114, ал.1 КСО недобросъвестността означава, че лицето е било наясно, че получава суми за осигурителни плащания, които не му се следват. В конкретния случай, след като дружеството, на което жалбоподателката е управител, обективно не е могло да осъществява дейност, предвид наложените ограничения вследствие на извънредната епидемична обстановка поради КОВИД – 19, и тя самата не е осъществявала трудова дейност, обяснимо и логично от гледна точка на лицето е разбирането му, че не се нуждае от болничен лист за временна неработоспособност. Изводът за добросъвестност се подкрепя и от факта, че осигурителните вноски, дължими от [фирма], са изцяло внесени, т.е няма никакво основание да се счита, че жалбоподателката е целяла неследващо се получаване на осигурителни плащания.

Предвид изложеното, съдът приема, че не са налице предпоставките по чл.114, ал.1 КСО и издаденото Решение № 1040-21-760/26.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град , с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00928273/03.06.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. за възстановяване на неоснователно получено от И. А. парично обезщетение за временна неработоспособност обезщетение е в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменено.

При този изход на делото, следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателката за присъждане на разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., договорено и платено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. А. Решение № 1040-21-760/26.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00928273/03.06.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 в ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на И. А. А. сума в размер на 400 лева за разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: